

(א) אמר החבר: לאשטי מתרץ כל אנטיה, אבל אפר: פקרון
מה שאפר מרתקוב: לאשטי מתרץ כל אנטיה, אבל אפר: פקרון
חואה (ונלכט וריט נזחט), מתקחים אליהם כי אם לאשטי... זאת
אומרת: האש, תפנחת לחיי דבר האלוהים, תפנחת במציאות זו היא עירית הפער הדריש
שעירם יאכלו נפניהם. תפנחת במציאות זו היא עירית הפער הדריש
לפניהם נפלך בפקוד, לא פניהם מפלום, כי אם שכינת מפלום.

ונח לך קפשל צדנין גאלוני את הקפשל המדררת משנות בונך
טבי פטמי, גאנך בזעה לאסאר שפלווח בחוקי טטיעים וספליוח בחוקי
טפשיים, קראשימים וטפלעשבדים לךם. פדרו אפר גאנר זקון לקרוואט מאכט
שלזקלה קפצב האפנומות, נולח ראי לשון בו פונקל קפער. להורוות
ולמזריסו זולחוט צפאו כל צוד וקמיר פסרה מהוא, וכאנשר פער פער-
יפדרו שפקל קפאנ. ומעה מסטיל סבור כי מפלקל למאכל ולפלחה
ולנייחות געימים, הויא לאה רואה את השפל פטמיז כל עד אצה
טחמידים זונדר קפער-פער, אלם דCKER אוין פן כי קאנטן קאלאוי
ומעל טוב לפול ורזה בנטוב לפול, ובחוות איזיד הרברט מסדר ומוכן
אל קפבל את טהנותו אין הענן גאלוני מעז אונקה קפאנ ואיתן פוק
טטפייע צלוי אור ווילטה בעית, איז חפסיד פסרר קאנן אין פקר
עהוא קפбел את קאוו טהאה והוא עצמוני הלך לאבד, אלם קאנן
זאמר ערלו אסוא עבונת ה' וילקם אילץ' בזושה כי אם גראלה-
לחוזות כי קאלאוק גראזה מן פסרר טוב גאנח אמה ולבניך זוקבל
אצט מאנעם פביביל שונן בזוקט לכבוד לךם, אלם הוא עצמוני מזקבל
ונעלת מלונות פפאלאם ומטפיטים, ואצט לאמ כי אם יאנטש.

כ' ז' א' כ' כ'

ולחיות כהנים בעבודתם, ולויים בדוכניהם, וישראל במעמדם. עצם העבודה
שسود החיים האליים הנם ספוגים בה, למעלת מכל השכלה וככל רגש, רק מדבר
די' חמיחה כל, זה נמסר להכהנים בבחירה ד', בבחבעה טבעית רוחנית עלונה
בטגולות נשאותם. ולויים בדוכניהם, נמסר להם להרגיש את הארוםות
הנפשית, המתמלאה ברוח השירה והוمراה, בהופעת הקדש המתגלגה בנשמה
מרוח הקדש העליון השורה ע"י העבודה הקדושה, או נבר ההשענה מוכנת
להיות מתבלת באומה כולה ע"י שלחיה, אנשי המעדן, ישראל במעמדם.

ואתה אמרת ונשלה פרים שפטני. אע"פ שנארס הבניין הקדש ונחרב
וכל סדרי הקדושה בקביעותם נסתמו אוורותיהם מהאייר בעולם. «אלביש שמים
קדורות ושק אשים כסותם», לא זהה הקדושה הפנימית, הקבועה בתוכיותם של
הנשמה היישראלית, שממנה נובע הוא כה השפה הקדושה, המיוונית לישראל
בקדושתה.coh וכה זה הוא יפה כי, עד כדי להיות תשולונג, כמו שהרבנן יותר גודל, יותר
נperf ויתוור הויק, בהיותו מסתדר בעפולה, כמו שהרבנן יותר גודל, יותר
מורב במושיותו הוא קרבן הפרים. גם אותו אנו משלמים בשפטינו, שכח הדבר
הקדוש, המיחוד לנו, פועל בהויריו וציררו הפנימי את אותו העניין המקודש,
להעלות ולעדן את כל העולמים ואת כל היהוות השמיות, גוזמת מה שפעל
הרבנות, והחפשותם וקדושתם, הגליה והמפודסתם, גוסף על אוצר החבוד
הפניימי המקשר עטם. פרי השפטים היא
שישא שיח שפטוינו חשוב, ומוקובל ומרוץ, לפניך. פרי השפטים היא
הפעולה שהדבר עשה, שהוא מחשייף את האור הפנימי של הנשמה, המלהה תשוקה
עלינה וחווון חדש נורא. ס' ז' ז' ז' ז'

בתבוך צירוף אל דבר ואלו מה שאמר אלהינו
בשם הו יש דרכו אלינו. ולמן ציריך עוד לומר
ה' אחד כי אהודותו בעצמו מבלי ציריך כלל. ומה
ヶ שלא אמר שמע ישראל ה' אחד. שאו לא היה
באן מלכות שמים כי ציריך לומר אלהינו לפנוי שיד
עליו אלהותם. שם לא אמר שמע ישראל אלהינו
ה' אחד. כי שם המיוודה בפרט נקראי על שראל
ולפיכך אמר שמע ישראל ה' אלהינו ויד' לא אש
ה' המיוודה הוא אלהינו והוא יתי' ה' אחד מצד עצמנו
ה' לאין אהודותו הוא מצד מה שהוא יתי' אלהינו אחד
כי במתה שהוא אלהינו ושמו מיהר על ישראל
אין נרצה האחדות. ז'

ז' ז' ז' ז'

ז' ז' ז'

ס. מנין שהקב"ה מתפלל. ציריך הדבר, תכנית התפללה אצלנו
היא להנenga הנפש שתהי מוכנת להנenga בעלה יותר
ורומה משהה מתנהגה, ע"כ פועלת התפללה ג"כ על השגה
המברוקש, שבחיותו מועלה יותר, ראוי הוא למלוי חסרון.
וינה לפניו ית' אין מעצור להפשיע רוכ טוב, אבל צרך שייהיו
המקבלים מוכנים, וכל ההנenga המוסורת בתורה ומצוות וכל
מדה נכוונה, היא רק להכשיר את המקבלים לקלbet הטוב המתוון
לهم. אמנים ביאר אכן סוד מוטב ההנenga האלהית, שם
דריכים בהנenga ית' שייתעלו המקבלים לחיות וראיים לקלbet
טוב יותר מכפי מדרום. ואוון הדריכים שמוכבים לבר בהנenga
הכולל, שהם דומים ממש לתכלית שאנו מושגים ע"י התפללה,
די' נקרא שולקב"ה מתפלל, מותruk שהגאולה העתידה תהי'
ע"פ שלא יהיה ראויים לכך, כמו שבי' יירא כי אין איש
וישתומם כי אין מפיגיע וחותש לו ורוועו², ע"כ נקרה בהמא"ק
העדיה, בית תפלה לגבי הקב"ה.

ז' ז' ז' ז'

④ מהות התפללה כלומר: החתקבות לח' היא עצמה המטרת. ואילו

הפרון הארכים ובגש מילויים, איןם אלא אחים ליה.

כך פירושו לנו חכמים:³⁰ «למה נתעקרו האמותות וכו', שהו
הקב"ה מתאות לסתותן, אמר הקב"ה: עשרות חן, גאות חן, אם אני
וותן לחן בונים — אין מטאולות לנו...» ועומק דבריהם הוא:³¹
«כי אין העקרות עיקר הסבה, אלא התפללה, ולא באח העקרות אלא
בשביל שתבוא התפללה א"כ: התפללה — עיקר.

משל למה הדבר ודואג למלך שחיות מחבב בינו לאחד מעבדיו

ז' והיה מומנו וחורר ומומנו לפטוריון שלג פנה אוווע עבד לעסקי
ושכח הזמנתו של מלך. מה עשה המלה, אמר להכניות בכל יומ
סת ותבשיל של אוווע עד לתוך פטוריון שלג, ובשעת שעבד ערב
עליכrhoו הוא בכם לפטוריון ליטול מנה שלג. באומה שע"ה מלך

רואה את אהבו מקרוב ושם בו ומאריך פנוו אליין.
מצאות התפללה — הגדרת היא:³² «לבדו את ה' בכל ים
בתפללה», לאמר: אורת התפללה ايיה אלא מסגרת לעובוד ח'. שע"ה
קלח שוכלה קודש «להת לאדם מקומות שיתקרב לו יתברך»³³, לפ"י
שעם התפללה יתקרב אדם לכוראו³⁴.

ה' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

ז' ז'

מנוי כי נקרה קבלת מלכוות, וכאשר מליכין
אותו על אומה כי הוא ית' מלך על עם לא על
ייד לבב, והנה הוא מלך ישראל שותם אומה
אתה והם מליכים הש' שהוא ית' אהה, וא"כ
לא שיד לומר רק שמע ישראל ה' אלהינו שבתורה
מלמיך והקב"ה על שראל שותם אומה אתה, ומ"מ
אין לומר ג"כ ה' אלוי ישראל אחד, כי יש לקבל
האדם עליו מלכוות, ולא די רק אם ה' אלתינו
שבהו הוא המכונס עצמו לעם ישראל שעילותם
מלוכות הקב"ה, ואף שאין כל ישראל לפנוי שיד
לומר שמע ישראל לדבר בגבור ישראל ולומר שמע
ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ובזה יתרابر לך
בזה שהקלרא ק"ש והוא היה ואין מלכוות רק
כל ואומה אי אפשר לומר רק בך שמע ישראל
ה' אלהינו ה' אחד, אבל מזרב והגד והגד והגד
ק"ש עם ישראל מעד כי הש' אלהינו ה' אהה,
 ועוד כי קריית שמע הוא בתוב תורה וקורא כמו
שכתב בטור ובה ממליך הקב"ה עלי' כאשר
קווא וכותב הזה, ואילך אפשר רק שייאמר בלהז'ה
שמע ישראל שך אמר משה לישראל:

תבוך צירוף אל דבר ואלו מה שאמר אלהינו
בשם הו יש דרכו אלינו. ולמן ציריך עוד לומר
ה' אחד כי אהודותו בעצמו מבלי ציריך כלל. ומה
ヶ שלא אמר שמע ישראל ה' אחד. שאו לא היה
באן מלכות שמים כי ציריך לומר אלהינו לפנוי שיד
עליו אלהותם. שם לא אמר שמע ישראל אלהינו
ה' אחד. כי שם המיוודה בפרט נקראי על שראל
ולפיכך אמר שמע ישראל ה' אלהינו ויד' לא אש
ה' המיוודה הוא אלהינו והוא יתי' ה' אחד מצד עצמנו
ה' לאין אהודותו הוא מצד מה שהוא יתי' אלהינו אחד
כי במתה שהוא אלהינו ושמו מיהר על ישראל
אין נרצה האחדות. ז'